

Nr 2

Sammansatt bevillnings- och jordbruksutskotts utlåtande i anledning av väckta motioner angående viss restitution av energiskatt på bränsle.

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade likalydande motioner, nämligen I:350 av herr *Hermansson m. fl.* samt II:417 av herr *Grebäck m. fl.*, har yrkats att riksdagen måtte besluta *dels* att i princip medgiva att ett belopp, motsvarande hälften av vad vid yrkesmässigt bedriven växthusodling under 1958 erlagts i energiskatt på bränsle, må kollektivt restitueras till näringsutövarna, *dels* att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag angående *dels* det belopp som skäligen bör ifrågakomma och *dels* de ändamål vartill medlen må disponeras med beaktande av de i motionerna framförda synpunkterna.

Enligt överenskommelse mellan bevillningsutskottet och jordbruksutskottet har förenämnda motioner hänskjutits till behandling av sammansatt bevillnings- och jordbruksutskott.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionen I:350.

Gällande bestämmelser

Bestämmelser om energiskatt är upptagna i förordningen den 31 maj 1957 (nr 262) om allmän energiskatt. I enlighet med dessa bestämmelser skall sådan skatt erläggas till staten för bensin och motorsprit, för bränsle som anges i en vid förordningen fogad förteckning samt för elektrisk kraft.

Enligt förordningens 3 § äger Kungl. Maj:t eller den myndighet Kungl. Maj:t bestämmer, då synnerliga skäl därtill äro, medgiva befrielse från eller återbäring av skatt.

Enligt 10 § tredje stycket samma förordning må beskattningsmyndigheten medgiva skäligen nedsättning av skatten i fall där kostnaden för bränsle vid industriell tillverkning till mera betydande del ingår i tillverkningskostnaden. Kontrollstyrelsen har vid sitt ställningstagande till frågan om skattnedsättning tillämpat den av energiskattenämnden definierade principen att, därest kostnaden mera märkbart överstiger en procent av de framställda

produkternas saluvärde, detta förhållande bör tillmätas avgörande betydelse för frågan om skattenedsättning även om andra särskilda skäl för nedsättning av skatten icke föreligger.

Frågans tidigare behandling

Sveriges handelsträdgårdsmästareförbund ingav den 15 juli 1957 till Kungl. Maj:t ansökan om nedsättning av energiskatten för bränsle som användes för yrkesmässig växthusodling. Framställningen remitterades den 20 juli 1957 för utlåtande till kontrollstyrelsen, som överlämnade ärendet för yttrande till energiskattenämnden. Energiskattenämndens yttrande till kontrollstyrelsen avgavs den 7 januari 1958, och kontrollstyrelsens utlåtande till Kungl. Maj:t lämnades den 11 april 1958. Kungl. Maj:t begärde därefter en del kompletterande utredningar, vilka kontrollstyrelsen avlämnade den 14 november 1958.

Energiskattenämnden och kontrollstyrelsen konstaterade, att energiskatteskostnaden vid växthusodling icke torde understiga två procent av de odlade produkternas saluvärde och att nedsättning av skatten för växthusuppvärmning med hänsyn härtill i princip kunde anses lika befogad som den skattenedsättning som beviljats för bränsle använt vid vissa industriella tillverkningar. Då växthusodling icke vore hänförlig till industriell tillverkning, ansåg dock kontrollstyrelsen att skattenedsättning icke kunde ifrågakomma enligt 10 § tredje stycket energiskatteförordningen, utan att frågan finge prövas av Kungl. Maj:t enligt 3 § i samma förordning. Enligt energiskattenämndens och kontrollstyrelsens uppfattning måste skattebelastningens storlek för växthusodlingen, sedd i belysning av den ringa lönsamheten inom branschen och svårigheterna på grund av utländsk konkurrens att överväldna skatten på konsumenterna, få anses utgöra sådana synnerliga skäl som avses i denna paragraf. Mot bakgrunden härav tillstyrkte nämnda instanser en nedsättning av skatten med 50 % i fråga om bränsle, som förbrukas inom yrkesmässigt bedriven växthusodling. Kontrollstyrelsen framhöll dock, att genomförandet av en skattenedsättning för landets samtliga växthusodlare skulle medföra betydande kontrollsvårigheter, varför en skattenedsättning i varje fall icke borde givas retroaktiv verkan.

Kungl. Maj:ts beslut i frågan den 30 december 1958 innebar, att ifrågasvarande näringsidkare medgavs en nedsättning med 50 % av energiskatten från och med den 1 januari 1959.

Motionerna

Efter redogörelse för handläggningen av Sveriges handelsträdgårdsmästareförbunds framställning om skattenedsättning anföres i motionerna I:350 och II:417 följande.

På grund av dröjsmålet med besked i ärendet — närmare ett och ett halvt år från det framställningen ingivits — fick växthusodlarna under motsvarande tid vidkännas en skattebelastning, som väsentligt översteg genomsnittet för industrien i allmänhet, och därmed en fördyring av produktionskostnaderna som icke kunnat kompenseras genom högre produktpriser. Frågans ekonomiska betydelse för företagarna framgår av att skattenedsättning på växthusbränsle med 50 procent innebär ett skattebortfall för statsverket på mellan 2,5 och 3 miljoner kronor per år enligt kontrollstyrelsens beräkningar. Berörda näringsidkare är också i allt väsentligt småföretagare, som med hänsyn till den under 50-talet fortgående skärpningen av importkonkurrensen är ekonomiskt hårt trängda. Starka skäl talar sålunda för att åtminstone merbelastningen under 1958 i energiskattehänseende restitueras av statsmakterna.

Ett individuellt restitutionsförfarande skulle emellertid bli svårt att genomföra och betunga de administrativa resurserna i en utsträckning, som inte stode i rimlig proportion till de belopp som kunde komma i fråga i flertalet av de enskilda fallen, detta på grund av att det rör sig om ett, relativt sett, stort antal små företag. Här beskrivna förhållande torde också ha legat till grund för kontrollstyrelsens avstyrkande yttrande beträffande ifrågasatt retroaktiv tillämpning av skattenedsättningsbeslutet.

Men med beaktande av att dröjsmålet dock inneburit, att växthusodlarna under lång tid belastats väsentligt hårdare än vad som förutsattes vid riksdagsbeslutet i energiskattefrågan, men också av den omständigheten, att det inom den näringsgren, som ifrågavarande företagsgrupp utgör en väsentlig del av, finns stort behov av tillgång till centralt disponerbara resurser för åtgärder med syfte att förbättra näringens allmänna ekonomiska betingelser, synes det motionärerna både skäligt och praktiskt genomförbart att vad som rätteligen bort individuellt restitueras ställes till näringsutövarnas gemensamma disposition.

Inom näringen göres nu energiska ansträngningar för att i ekonomisk samverkan lösa en rad problem, vilka de enskilda odlarna var för sig är oförmögna att bemästra. Det gäller i främsta rummet att tillskapa ett rationellt utbudssystem, innefattande kollektiva anordningar för såväl uppsamling, sortering och förpackning som för försäljning. Stora krav ställes härvidlag på de enskilda företagarna i form av kapitalinsatser i de anläggningar av olika slag som blir erforderliga, bl. a. packerier och försäljnings- och lagerlokaler, men också i organisationsarbete. På grund av de under 1950-talet starkt försämrade ekonomiska betingelserna för produktionen inom näringen är just kapitalfrågan i initialskedet ett många gånger brännande problem för organisationerna. Tillgång till centrala medel att kunna tagas i anspråk, t. ex. i form av avskrivningslån till nystartade, producent-

kooperativa företag av berört slag, skulle enligt motionärernas mening kunna bli av utomordentligt stort värde för framstegsarbetet.

Det synes motionärerna vara av särskilt stor betydelse, att ansträngningarna att lösa de lokala organisationsproblemen samordnas och får gemensam huvudinriktning. Värdet av att så sker underströks av jordbruksministern i direktiven till den år 1958 tillsatta trädgårdsutredningen, som uppmanades att beakta behovet av ett topporgan för ett utbyggt organisationssystem inom trädgårdsnäringsringen. Det är uppenbart att tillgång till ekonomiska resurser av den omfattning, som kollektiv restitution av halva energiskatten inom näringen för 1958 skulle innebära, vore ett utomordentligt instrument för påverkan av organisationsarbetet i en från näringens allmänna synpunkt sett önskad riktning.

Det bör också, främst med hänsyn till att restitutionsmedlen bör sättas in på sådant sätt att de icke motverkar de syften utredningen avses främja, uppdragas åt trädgårdsutredningen att närmare pröva hur dessa medel bör disponeras för att bäst tjäna näringsutövarnas intressen samt att framlägga förslag härom till grund för riksdagens slutgiltiga ställningstagande.

Yttranden

Över motionerna har yttranden inhämtats från kontrollstyrelsen, lantbruksstyrelsen och trädgårdsnäringsutredningen.

Kontrollstyrelsen hänvisar till ett av styrelsen inhämtat yttrande från energiskattenämnden och uttalar därutöver, att — om kollektiv restitution anses böra ifrågakomma — styrelsen för sin del intet har att erinra mot att densamma för tiden intill den 1 januari 1959 fastställas till 2 miljoner kronor.

Energiskattenämnden anför i sitt förenämnda yttrande till kontrollstyrelsen följande.

Nämnden utgår från att dess yttrande förväntas endast i fråga om de tekniska anordningarna för en eventuell restitution och ingår därför icke här närmare på frågan, huruvida restitution bör ifrågakomma. Det för-tjänar dock framhållas att i fall, då skattenedsättning med stöd av 10 § energiskatteförordningen medgivits industriföretag som har i förhållande till varuvärdet höga bränslekostnader, nedsättningen regelmässigt givits retroaktiv verkan.

Anses restitution böra ifrågakomma har man först att taga ställning till spörsmålet, huruvida det är praktiskt möjligt att till varje skattskyldig återbetala vad han för mycket erlagt, eller om restitutionen bör få en kollektiv utformning. I likhet med motionärerna anser nämnden att en individuell restitution av erlagda skattbelopp skulle bli omständlig och kostnadskrävande för att kunna komma i fråga. Släppes kravet på att restitution skall ske med hälften av den av var och en av de restitutionsberätti-

gade verkligt erlagda skatten, och utformas restitutionen i stället sålunda, att en förhöjd skattenedsättning medgives vid bränsleinköp under någon tid framöver, bortfaller emellertid i huvudsak de påtalade olägenheterna med individuell restitution. En tänkbar utformning av en sålunda anordnad restitution vore att medgiva de ifrågavarande yrkesutövarna hel skattebefrielse vid bränsleinköp under en tid av ett år. Emellertid skulle detta kunna leda till att ett alltför stort belopp restitueras, då systemet kan locka till inköp av bränsle för uppläggning i lager i onormalt stor omfattning. Det synes därför vara att föredraga att förhöjd skattenedsättning medgives under längre tid, exempelvis tre år, varvid skattenedsättning får åtnjutas med — i stället för nu gällande 50 procent — 70 procent under de båda första åren och 60 procent under tredje året.

Med hänsyn bl. a. till att en skatteåterbäring enligt nämnda metod kommer att utsträckas över en relativt lång tidsperiod, under vilken förhållandena kan förändras i olika avseenden, kan måhända en kollektiv restitution av den typ, som föreslagits i motionerna, ändock vara att föredraga. Problemet är i så fall närmast att bestämma restitutionsbeloppet. Det i motionen angivna beloppet för 50-procentig skattenedsättning, 2,5 å 3 milj. kronor, grundar sig enligt vad nämnden inhämtat på en inom Sveriges handelsträdgårdsmästareförbund gjord relativt grov uppskattning och torde vara tilltaget i överkant. Inom nämnden har nämnts 1,5 å 2 milj. kronor som ett riktigare belopp. En säkrare beräkning av beloppet skulle kunna avlämnas av handelsträdgårdsmästarna till leverantörerna för erhållande av skattenedsättning. Detta skulle dock innebära att en tidsförskjutning av återbetalningen ändock uppkommer. Att åtnöja sig med uppgifter avseende kortare tid än ett år torde icke vara till fyllest, då bränsleförbrukningen för här ifrågavarande ändamål varierar ganska avsevärt under olika delar av året. Med hänsyn till att det här icke är fråga om ett mera betydande belopp och då medlen avses bli använda för ur samhällets synpunkt betydelsefulla ändamål, kan det ifrågasättas om det icke är till fyllest att beloppet bestämmes uppskattningsvis, utan att tid och arbete nedlägges på närmare utredningar. Då handelsträdgårdsmästarna även under viss del av andra halvåret 1957 inköpt beskattat bränsle utan skattenedsättning — viss del av deras bränsleförbrukning under angivna tid torde härröra från ineliggande obeskattade lager — synes beloppet därvid hellre böra tilltagas i över- än underkant. Nämnden finner därvid att 2 milj. kronor kan anses som ett rimligt belopp.

Det må i detta sammanhang framhållas, att hela det gällande systemet med individuell skattenedsättning baserat på av köparna avlämnade försäkningar rörande den avsedda användningen av bränslet är administrativt betungande såväl för kontrollmyndigheten som för återförsäljarna. Detta sammanhänger bl. a. med det stora antalet bränsleförbrukare med yrkesmässig växthusodling. Det är icke heller möjligt att upprätthålla en fullt effektiv kontroll över avdragsberättigade försäljningar till så många förbrukare. Nämnden ifrågasätter därför om icke en kollektiv restitution av energiskatt till handelsträdgårdsmästare med yrkesmässig växthusodling borde ifrågakomma även i fortsättningen i stället för nu gällande individuella skattenedsättning. I sådant fall bör dock närmare utredning göras för bestämmande av de belopp, som fortsättningsvis skulle restitueras.

Lantbruksstyrelsen anför följande.

Som motionärerna framhåller är trädgårdsodlingen en näringsgren, som till följd av den under 1950-talet fortgående skärpningen av importkonkurrensen blivit särskilt hårt trängd och icke haft möjlighet att kompensera sig för ökade kostnader genom att höja produktpriserna. Trädgårdsnäringsens utövare har därför genom den extra pålaga, som skatten inneburit, fått sina existensbetingelser försämrade under en tid, då övriga grupper i samhället kunnat bibehålla eller förbättra sina levnadsvillkor.

Vid odling av trädgårdsprodukter under glas utgör bränslekostnaderna en betydande utgiftspost och beräknas genomsnittligt uppgå till mellan 25 och 30 procent av produktionskostnaderna. Andra företag med särskilt bränslekrävande produktion har av kontrollstyrelsen medgivits nedsättning av skattesatsen med 50 procent att gälla från och med den tidpunkt, då skatten infördes den 1 juli 1957. Genom Kungl. Maj:ts beslut den 30 december 1958 har trädgårdsnäringsen medgivits samma skattenedsättning men först från och med den 1 januari 1959. Beslutet innebär en bekräftelse på att trädgårdsnäringsen tillhör den grupp företag med särskilt bränslekrävande produktion, som enligt riksdagens beslut bör få tillgodonjuta nedsättning av skattesatsen.

Den första framställningen från trädgårdsodlarna om befrielse från energiskatt gjordes till finansdepartementet redan den 15 juli 1957. Det förhållandet att beslutet i frågan fördröjts genom omfattande utredningar bör icke utgöra skäl att av trädgårdsodlarna utkräva full energiskatt under den tid på 18 månader som gått sedan skatten infördes. För att undvika diskriminering av en i ekonomiskt avseende redan hårt pressad näringsgren synes det därför ur rättvisesynpunkt riktigtast att retroaktiv restitution med 50 procent av skatten medgives under hela den aktuella perioden, den 1 juli 1957 — den 31 december 1958.

Tyvärr saknas statistiskt underlag för att exakt kunna bedöma den totala bränsleåtgången inom växthusdriften här i landet samt kostnaderna härför. En viss vägledning ger dock en av trädgårdsekonomiska byrån vid Alnarp nyligen genomförd inventering av trädgårdsproduktionen i Skåne, från vilken nedanstående uppgifter är hämtade:

	Malmöhus län	Kristianstads län	Summa
Antal företag med växthus	731	226	957
Växthusareal i ar	16 973	3 423	20 396
Bränsleförbrukning:			
Koks, ton	2 921	794	3 715
Kol, ton	10 252	1 280	11 532
Eldningsolja, kbm			
Nr 1—2	9 665	3 496	13 161
Nr 3 och högre	38 040	6 239	44 279

Med ledning av de ovan angivna förbrukningssiffrorna för bränsle samt de fastställda skattesatserna för olika bränsleslag kan man beräkna det belopp, som trädgårdsodlarna i Skåne fått erlagga i energiskatt under en 12-månadersperiod till 1 237 883 kronor enligt följande tablå:

Koks	3 715 ton	à	kr. 14:—	52 010
Kol	11 532 »	»	» 12:—	138 384
Eldledningsolja 1—2	13 161 kbm	»	» 25:—	329 025
Eldningsolja 3 och högre	44 279 »	»	» 16:—	718 464
			Summa kronor	1 237 883

Den totala växthusyta i Skåne, vartill bränslet förbrukats, uppgår till 20 396 ar, vilket innebär att energiskatten per ar växthusyta och år utgör ca 60 kronor.

Vid den senaste arealinventeringen på trädgårdsnäringsens område i samband med jordbruksräkningen år 1951 redovisades en total växthusareal i landet av 36 573 ar, därav i Kristianstads och Malmöhus län tillsammans 16 013 ar. De nu framkomna siffrorna utvisar en ökning av växthusarealen i de båda skånelänen med 4 383 ar eller drygt 27 procent. En viss ökning av arealen har skett även i andra delar av landet, dock förmodligen icke av samma storleksordning som i Skåne. Även om man bortser från denna sannolika men okända ökning är det dock uppenbart, att den totala växthusarealen i landet nu icke underskrider 40 000 ar. Av klimatiska skäl torde bränsleförbrukningen till växthusuppvärmning i Skåne per ytenhet vara lägre än längre norr ut. Om man ändock utgår från de förbrukningssiffror och den fördelning av bränsle på olika bränsleslag, som framkommit genom undersökningen i Skåne, kommer man till det resultatet, att det totala belopp, som under en tolv månadersperiod uppburits i energiskatt för växthusbränsle för landet i sin helhet belöper sig till ca 2,5 miljoner kronor.

En återbetalning med 50 procent av skatten skulle för en tolv månadersperiod innebära ett belopp av 1,25 miljon kronor och för 18 månader närmare två miljoner kronor. Att låta ett relativt begränsat antal företagare betala ett så stort belopp till kollektiva åtgärder kan icke vara rimligt och bör därför om möjligt undvikas. Av den ovan relaterade undersökningen framgår, att den ifrågasatta skattenedsättningen skulle innebära en restitution för tolv månader med genomsnittligt omkring 650 kronor per företagare och för 18 månader närmare 1 000 kronor. Även om växthusföretagen genomsnittligt är mindre i övriga delar av landet torde dock det belopp, som skall restitueras till varje företagare, icke vara så obetydligt, att administrativa svårigheter borde få utgöra hinder för en individuell restitution. Lantbruksstyrelsen vill därför föreslå, att skatten återbetalas individuellt till varje företagare.

Hur återbetalningen skall administreras torde få ankomma på kontrollstyrelsen att föreslå. En möjlighet torde vara, att varje företagare får ansöka om restitution och samtidigt förete fakturor eller leveransbevis från bränsleleverantör rörande under tidsperioden inköpt bränsle. Ett enklare tillvägagångssätt, som kunde övervägas, vore att medge företagarna i fråga en 100-procentig nedsättning av energiskatten under en motsvarande tidsperiod framåt i tiden. De små differenser i förbrukningen inom företagen och mellan olika företag, som måste bli en följd av ett sådant tillvägagångssätt, torde sakna praktisk betydelse.

Om administrativa svårigheter eller andra skäl ändock skulle lägga hinder i vägen för en individuell återbäring av skatten, kan — som motionärerna föreslagit och som redan tillämpas i fråga om skatt på bensin till jordfräsar

inom trädgårdsnäringen — skatterestitutionen ske kollektivt och medlen användas till gemensamma ändamål, som kan främja växtodlingen under glas. Som ett viktigt användningsområde har motionärerna föreslagit främjande av ekonomisk samverkan trädgårdsodlarna emellan för att åstadkomma ett utbyggt organisationssystem inom trädgårdsnäringen. Enligt de riktlinjer, som uppdragits i jordbruksutskottets memorial nr 21/1958, kan även de ovan nämnda restituerade bensinskattemedlen användas för detta organisationsarbete. Det torde därför vara möjligt att — i händelse kollektiv restitution beslutas av riksdagen — överföra restitutionsbeloppet till trädgårdsnäringens bensinskattefond, vilken förvaltas av statskontoret och från vilken för av riksdagen godkända ändamål medel kan beviljas av lantbruksstyrelsen efter samråd med av Kungl. Maj:t utsedda representanter för trädgårdsnäringen.

Trädgårdsnäringens utredningen lämnar först en redogörelse för frågans tidigare behandling och anför därefter följande.

Genom Kungl. Maj:ts beslut har den yrkesmässiga växthusodlingen vad gäller skattenedsättningen från den 1 januari 1959 faktiskt likställts med vissa industriella tillverkningar, där bränslet till mera betydande del ingår i tillverkningen. I flertalet sistnämnda fall har beslut i ärendet fattats av kontrollstyrelsen i början av 1958, men därvid genomgående givits retroaktiv verkan. Beträffande den yrkesmässiga växthusodlingen har ställningstagandet från det allmännas sida dröjt väsentligt längre, vilket uppenbarligen varit beroende på vissa tolkningsövertväganden och på nödvändigheten att basera en nedsättning av skatten för växthusodlingen på en annan bestämmelse än vad gäller industriell tillverkning. Då motivet för en skattenedsättning till växthusodlingen är detsamma som för vissa industriella tillverkningar i vars kostnader bränslet intar en mera betydande del synes det utredningen skäligt att också likställa näringarna i vad gäller skattenedsättningens retroaktivitet. Enligt nu gällande beslut belastas växthusodlingen med hela energiskatten under en övergångstid av 1½ år, vilket självfallet påverkar dess utvecklings- och konkurrensmöjligheter. Behovet och angelägenheten av en skärpning av konkurrenskraften torde emellertid vara lika stor för växthusodlingen med dess stora konkurrensproblem som för berörda industrier. Ett likställande av växthusodlingen med industriella tillverkningar beträffande skattenedsättningens retroaktivitet synes därför i hög grad påkallat.

Att växthusodlingen icke medgivits retroaktiv skattenedsättning torde måhända få ses mot bakgrunden av att kontrollstyrelsen tidigare som ovan framhållits av praktiska skäl bestämt avstyrkt en dylik återbäring, då densamma skulle vara förenad med betydande svårigheter, emedan uppgifter saknas om såväl antalet växthusodlare som dessas bränsleförbrukning under den ifrågasatta tidsperioden. Efter vad utredningen erfarit har kontrollstyrelsen numera kommit till den uppfattningen, att en individuell retroaktiv återbäring tekniskt skulle kunna genomföras på så sätt, att nedsättningen av energiskatten för växthusodlarna under en viss tid framåt göres något större än den nedsättning med 50 % som tillämpas enligt nu gällande beslut. Härigenom skulle de enskilda växthusodlarna kunna erhålla en ersättning motsvarande hälften av den energiskatt som erlagts under tiden t. o. m. den 31 december 1958.

En individuell restitution av energiskatten finner utredningen ur skilda synpunkter vara att föredraga framför en kollektiv, och utredningen vill därför förorda en dylik. Om emellertid en individuell återbäring icke skulle visa sig genomförbar finner utredningen angeläget att möjligheterna till en kollektiv återbäring till näringsutövarna prövas. Det bör i detta sammanhang erinras om att denna form av restitution redan nu tillämpas i fråga om skatt å bensin, som förbrukas för drift av inom trädgårdsnäringsanvända jordfräsar. Trädgårdsnäringsutredningen är beredd att senare om så befinnes önskvärt framföra sina synpunkter beträffande dispositionen av eventuellt kollektivt restituerade medel.

Utskottet

Som framgår av den lämnade redogörelsen har genom Kungl. Maj:ts beslut energiskatten på bränsle, som av handelsträdgårdsmästare med yrkesmässig växthusodling förbrukas för växthusuppvärmning, nedsatts med 50 procent från och med den 1 januari 1959. I förevarande motioner har yrkats, att riksdagen måtte besluta dels att i princip medgiva att ett belopp, motsvarande hälften av vad vid yrkesmässigt bedriven växthusodling under år 1958 erlagts i energiskatt på bränsle, må kollektivt restitueras till näringsutövarna, dels att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag angående det belopp som skäligen bör ifrågakomma ävensom de ändamål vartill medlen må disponeras med beaktande av de i motionerna framförda synpunkterna. Som skäl för dessa yrkanden har motionärerna bland annat framhållit, att växthusodlarna intill den 1 januari 1959 fått vidkännas en skattebelastning, som betydligt översteg genomsnittet för industrien i allmänhet och som var väsentligt hårdare än vad som förutsattes vid riksdagsbeslutet i energiskattefrågan.

Kungl. Maj:ts beslut i ärendet grundar sig bland annat på ett av kontrollstyrelsen avgivet yttrande, vari framhålles att skattenedsättningen på grund av de betydande kontrollsvårigheterna icke borde givas retroaktiv verkan. En individuell restitution synes enligt vad som anförts av energiskattenämnden bli alltför omständlig och kostnadskrävande, såvida man icke släpper kravet på att restitutionen skall ske med hälften av vad var och en av de restitutionsberättigade faktiskt erlagt i energiskatt. Icke heller motionärerna har ansett att ett individuellt restitutionsförfarande vore lämpligt i förevarande fall, och de har därför förordat en kollektiv återbäring.

Enligt utskottets uppfattning lär det icke vara möjligt att i efterhand konstatera i vilken mån energiskatten i detta fall slutligt burits av näringsidkarna. Då ifrågavarande period kännetecknats av kraftigt fallande bränslepriser och då växthusodlingen i vart fall till viss del omfattar produkter, för vilka efterfrågan är mindre priskänslig, är det sannolikt att

